

przekazane poufne dokumenty i informacje mogą być udostępniane tylko tym pracownikom, którym są one niezbędne do wykonania umowy,

strony umowy zobowiążą swoich pracowników zgodnie z niniejszą umową do zachowania poufności;

na żądanie, jednakże najpóźniej z momentem zakończenia współpracy, wszystkie istniejące w tym zakresie poufne informacje należy usunąć lub zwrócić drugiej stronie?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej, Dz. U. L 201 s. 37)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Granada (Hiszpania) w dniu 8 marca 2012 r. — Promociones y Construcciones BJ 200 S. L. i inni

(Sprawa C-125/12)

(2012/C 174/22)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Mercantil de Granada

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Promociones y Construcciones BJ 200 S. L., Ignacio Alba Muñoz, syndyk Promociones y Construcciones BJ 200 S. L. oraz Agencia Estatal de la Administración Tributaria (organy skarbowe)

Pytania prejudycjalne

1) Czy w sytuacji gdy postępowanie sądowe jest postępowaniem upadłościowym otwartym w wyniku stwierdzenia niewypłacalności dłużnika, to artykuł 199 ust. 1.lit. g) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, stanowiący, że „1. Państwa członkowskie mogą postanowić, że osobą zobowiązaną do zapłaty VAT jest podatnik — odbiorca następujących transakcji: (...) g) dostawa nieruchomości zbywanych przez dłużnika z tytułu wyroku w ramach procedury przymusowej sprzedaży” należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on jedynie transakcje, które ściśle odpowiadają likwidacyjnemu charakterowi tego postępowania czy też etapowi likwidacyjnemu, na którym to postępowanie się znajduje, w taki sposób, że sprzedaż rzeczonych nieruchomości musi mieć miejsce wskutek całkowitej likwidacji majątku dłużnika, czy też biorąc pod uwagę to, iż postępowanie upadłościowe może doprowadzić, jako jedna z opcji, do likwidacji upadłego przedsiębiorstwa, to wskazany powyżej przepis dyrektywy obejmuje także jakiegokolwiek zbycie nieruchomości dokonane przez dłużnika postawionego w stan upadłości w toku postępowania upadłościowego?

2) Czy art. 199 ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, należy interpretować w ten sposób, że „procedura przymusowej sprzedaży”, o której mowa w tym przepisie, obejmuje sądowe zbiorcze postępowanie upadłościowe, w ramach którego dokonane zostało dobrowolne zbycie jednego lub więcej składników majątku, niezależnie od tego, iż postępowanie upadłościowe nie znajdowało się w fazie przymusowej likwidacji majątku, zaś sprzedaż miała miejsce jedynie ze względu na korzystną sposobność; czy też przeciwnie, przywołane pojęcie obejmuje wyłącznie przymusową sprzedaż sądową mającą na celu likwidację majątku dłużnika?

3) W tym ostatnim przypadku, jeżeli art. 199 ust. 1.lit. g) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej odnosi się wyłącznie do przymusowej sprzedaży sądowej mającej na celu likwidację majątku dłużnika, czy należy interpretować przywołany wyżej przepis w ten sposób, że wyłącza on możliwość zmiany podatnika VAT w przypadku zbycia nieruchomości przez dłużnika w upadłości, dokonanego ze względu na korzystną sposobność i pozytywne skutki dla interesów upadłości, poza wszelkim procesem całościowej likwidacji majątku upadłego i co za tym idzie, należy zaniechać zastosowania przepisu prawa krajowego, który rozszerzył zakres zastosowania art. 199 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2006/112 na takie stany faktyczne, których ta norma nie przewiduje?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht des Landes Sachsen-Anhalt (Niemcy) w dniu 8 marca 2012 r. — Magdeburger Mühlenwerke GmbH przeciwko Finanzamt Magdeburg

(Sprawa C-129/12)

(2012/C 174/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht des Landes Sachsen-Anhalt

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Magdeburger Mühlenwerke GmbH

Strona pozwana: Finanzamt Magdeburg

Pytanie prejudycjalne

Czy decyzja Komisji C(1998) 1712 z dnia 20 maja 1998 r. (¹) pozostawiła ustawodawcy niemieckiemu zakres swobody implementacyjnej przy formułowaniu § 2 zdanie drugie pkt 4

Investitionszulagengesetz (InvZulG 1996) w brzmieniu nadanym przez Steuerentlastungsgesetz 1999 z dnia 19 grudnia 1998 r., taki że swoboda ta obejmuje system wsparcia leżących w jego zakresie inwestycji, w przypadku których wiążąca decyzja inwestycyjna została podjęta przed upływem terminu wykonania decyzji Komisji względnie przed opublikowaniem zamierzonych środków w Bundessteuerblatt (BStBl), ale dostawa przedmiotu inwestycji oraz ustalenie wysokości dopłaty i jej wypłata następują po tym?

(¹) Decyzja Komisji 1999/183/WE z dnia 20 maja 1998 r. w sprawie pomocy państwa na przetwórstwo i obrót produktami rolnymi, która może być udzielana przez Niemcy na podstawie istniejących regionalnych systemów pomocy (Dz.U. 1999, L 60, s. 61).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 19 marca 2012 r. — Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona przeciwko Generalidad de Cataluña

(Sprawa C-139/12)

(2012/C 174/24)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona.

Strona pozwana: Generalidad de Cataluña.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa Rady 77/388/EWG (¹) z dnia 17 maja (obecnie dyrektywa 2006/112/WE z dnia 28 listopada) zobowiązuje w jej art. 13 część B lit. d) pkt 5 do opodatkowania podatkiem od wartości dodanej bez zwolnienia transakcji sprzedaży akcji przez podatnika podatku, które wiążą się z nabyciem własności nieruchomości, przy jednoczesnym ustanowieniu wyjątku dla papierów wartościowych, których posiadanie zapewnia w sposób prawny i faktyczny przyznanie własności lub korzystanie z nieruchomości lub jej części?
- 2) Czy dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja zezwala na istnienie przepisów takich, jak art. 108 Ley 24/1988, del Mercado de Valores (hiszpańskiej ustawy 24/1988), który opodatkowuje nabycie większości kapitału spółki, na kapitał której w większości składają się nieruchomości, podatkiem pośrednim innym niż VAT, zwanym Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales (podatkiem od przeniesienia własności) nie biorąc pod uwagę możliwego statusu przedsiębiorcy uczestników transakcji, bez wyłączenia jednak przypadku, w którym, jeżeli przeniesiono by bezpośrednio własność nieruchomości, w miejsce akcji lub udziałów, transakcja zostałaby opodatkowana podatkiem VAT?

- 3) Czy sprzeczny ze swobodą przedsiębiorczości zagwarantowaną przez art. 49 TWE (obecnie art. 49 TFUE) oraz ze swobodą przepływu kapitału uregulowaną w art. 56 TWE (obecnie art. 63 TFUE) jest przepis krajowy, taki jak art. 108 ley del Mercado de Valores z dnia 28 lipca 1988 r., w brzmieniu nadanym mu przez przepis dodatkowy 12ª ley 18/1991, który opodatkowuje nabycie większości kapitału zakładowego spółek, których majątek zasadniczo stanowią nieruchomości położone w Hiszpanii, bez możliwości udowodnienia, że spółka, nad którą nabywa się kontrolę, prowadzi działalność gospodarczą?

(¹) Dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-151/12)

(2012/C 174/25)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Valero Jordana i B. Simon, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, iż, w odniesieniu do zlewni wewnątrzregionalnych, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim zgodnie z art. 4 ust. 8; art. 7 ust. 2; art. 10 ust. 1 i 2 oraz zgodnie z sekcjami 1.3 i 1.4 załącznika V do dyrektywy 2000/60/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że dokonana przez Królestwo Hiszpanii transpozycja przepisów dyrektywy 2000/60/WE wskazanych w żądaniach zawartych w skardze była niewłaściwa, ponieważ uregulowania hiszpańskie mają zastosowanie wyłącznie do zlewni międzyregionalnych w Hiszpanii. W rezultacie w odniesieniu do zlewni wewnątrzregionalnych (których wody przepływają przez terytorium jednego regionu autonomicznego) nie dokonano transpozycji wskazanych przepisów do hiszpańskiego porządku prawnego.

(¹) Dz.U. L 327, s. 1.